

VELENOR

İki Dünya Arasında

Yeşim Pala

Yeşim Pala, 15 Mart 1976'da İstanbul'da dünyaya geldi. Rume-
li göçmeni bir ailenin ilk çocuğu. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde
Genel İşletme eğitimi aldı. Evli ve iki çocuk annesi olan Pala,
küçüklüğünden beri edebiyata ilgi duydu; defterlerini şiirlerle,
hikâyelerle ve satır aralarında saklı duygularla doldurdu.

Yazmak onun için yalnızca bir uğraş değil, aynı zamanda ken-
dini ifade etmenin ve iç dünyasına yolculuk etmenin en güçlü yolu
oldu. Ailesiyle birlikte Barcelona'da yaşamını sürdüren Pala, ilk
romanı *Velenor: İki Dünya Arasında*'yla insan ruhunun derinlikleri-
ne dokunmayı ve okurlarıyla kalpten bir bağ kurmayı amaçlıyor.

VELENOR

İki Dünya Arasında

Yazan: Yeşim Pala

Editör: Kevser Aycan Ařkım Sarođlu

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.ř.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-6057-35-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Dila Pala

Sayfa uygulama: Gökřen Yanlı

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.ř.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

VELENOR

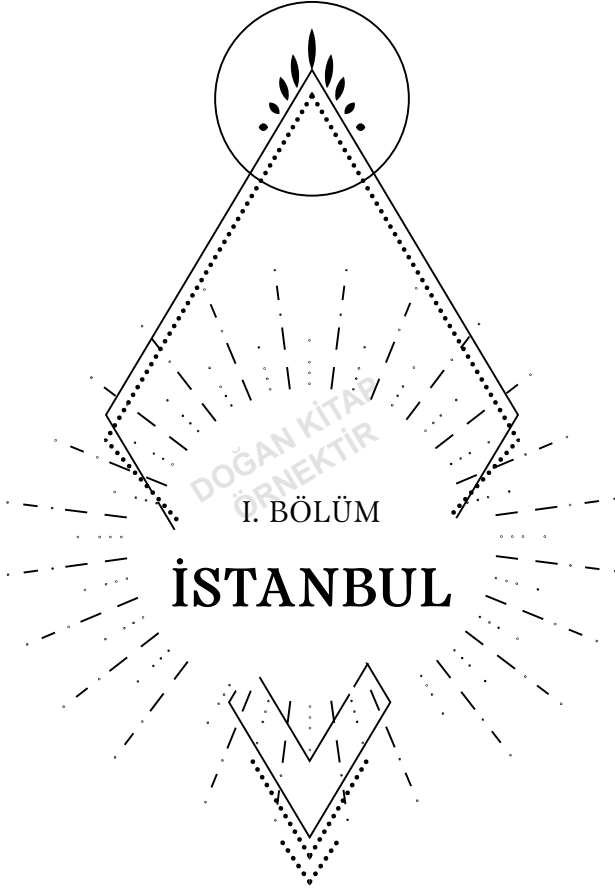
İki Dünya Arasında

Yeşim Pala

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Canım kızıma...

Tanrı'nın en sevgili şehri uyanıyordu...

“Tanrı bir şehri seçtiyse, bu ancak İstanbul’dur.”

Geniş penceresinden Kandilli’nin mor yamaçlarına baktı. İçinden, bir sır gibi bu cümle geçti. İstanbul sabahı, gökyüzüne ince bir sır misali seriliydi. Boğaz suları gümüş bir örtü gibi titreşirken, erguvan dallarının moru, yüzyıllık manolyaların beyazıyla buluşarak bir dua gibi göğe yükseliyordu. Poyraz, sabah sessizliğini bozacak kadar güçlü, ama insan ruhunu okşayacak kadar merhametliydi. Her sabah yeniden doğardı İstanbul şehri. Evlerin taş duvarlarına sinmiş tuz kokusu fırınlardan yükselen taze ekmekle birleşirken, martı çığlıkları vapur düdüklerine karışarak kentin ilahi uyanışını ilan ederdi. Şehir, o kadim sırrı ezelden beri biliyordu. Tanrı’nın sevdiği şehir, göğe yükselen ezgisiyle kendini her sabah bir kez daha hatırlatırdı.

İstanbul yalnızca bir şehir değildi. O, onu izleyen gözlerle, gizli yaraları açığa çıkaran bir ayna derinliğiyle bakardı. Her dalgasında bir sır, her rüzgârında bir çağrıyla. Dyla'nın ruhuna dokunan da buydu. İstanbul, insana kendisini unutturacak kadar büyümlü ama içindeki en derin hesaplaşmayı hatırlatacak kadar güçlüydü.

Renkli sokakları, karşı kıyıda görünen mor erguvanları ve yüz yıllık manolya ağaçlarının gölgesinde fısıldayan sabah sesleriyle Bebek... Eski İstanbul Türkçesiyle birbirine "hanımefendi, beyefendi" diye seslenen komşuların sesi, Boğaz kıyılarında inadına hep poyrazla uyanır, şehrin kalbine işleyen bir şarkı olurdu. Bebek, İstanbul'un sabah duasıydı. Dyla bir an daha yatakta kalmak, poyrazın serinliğini ruhunun derinliklerinde hissetmek istedi. Bedenine dokunan o rüzgâr, ona yaşamı hatırlatıyordu. Ama buna vakti yoktu. Sorumlulukları ağırdı, hayati bir toplantı için hazırlık yapması gerekiyordu. İçinde büyüyen özlemi bastırarak, Boğaz'ın turkuvaz sularına dalıp gitme arzusunu susturdu. Sabahları uyanmak Dyla için hep zor olmuştu. Güne neşeyle şarkılar söyleyerek başlayan insanlara hep biraz mesafeli yaklaşırdı. Onların, bir günü, diğerine hiç boşluk bırakmadan bağlayan o yüksek ritmine bakarken içinden hep şu soru geçerci: "Acaba onların zihninde gerçekten hiç karmaşa yok mu, yoksa sadece bunu saklıyorlar mı?" Sabahları suskun olurdu Dyla. Kendine gelene kadar aynaya bile bakmaz, içindeki fırtınayla göz göze gelmekten kaçınırdı. En çok da kendisiyle kavga etmemek için susardı. Yine de ne yaparsa yapsın, sabahın o derin sessizliği ruhunu görünmez bir aynada yansıtırdı. Her şeye rağmen, her ne olursa olsun Dyla her sabahı disiplin ve düzen içinde karşılardı. Şimdi gene öyle yapacaktı. Hızla yatağından kalktı.

Diz altına inen siyah kloş eteğini ve pamuk beyazı ipek gömleğini giydi. Aynada gördüğü kadını beğendi. Siyah ve beyazın kontrastı ona daima kıymetli eski siyah-beyaz fotoğrafların zarafetini hatırlatırdı.

Adını duyanın bir daha unutmaması gereken o nadir kadınlardandı Dyla. Varoluşuyla kendiliğinden görünür insanlardan. Evrenin özenle dokuduğu bir kumaş gibiydi varoluşu. Her adımı bir zarafet, her sözü bir bilgelik taşırdı. İster istemez, hakkında konuşan herkesin sesinde inceden bir hayranlık, belli belirsiz bir kıskançlık sezilirdi.

Dünyanın en saygın okullarından onur derecesiyle mezun olmuştu. Bilgeliğini yalnız bilgiyle değil, edebiyatla, müzikle, sanatla beslemişti. Kendini inşa ederken kullandığı malzeme dış dünyanın alkışı için değil, iç dünyasının sessiz bilgeliği içindi.

Dyla, bir kalabalığa girdiğinde herkesin dikkatini çeken, bütün bakışları kendinde toplayan o manyetik ışığa sahip kadınlardandı. Işığı, şöhretin değil, içsel tutkusunun, kendini bilmenin bir yansımasıydı. Yazdığı makaleler, yaptığı konuşmalar, sessizce yürüdüğü yollar bile iz bırakırdı. Bütün bu manyetik auraya rağmen tarzı gösterişli değil ama unutulmazdı.

Güzelliği tanımlanamaz bir yerden vururdu insanı. Estetikten değil, derinlikten gelen bir çekicilikti bu. Hayatı, dışarıdan bakıldığında kusursuz gibi görünse de onun içinde de bir sessiz arayış hep vardı. Serveti, başarıları, uluslararası ödülleri, dergi kapaklarında boy göstermesi... Hepsi onun sadece bir yanıydı. Sadece görünen tarafı. Asıl büyü, onun gözlerinin içine uzun süre bakabilenlerin ruhuna işleyen o sessiz gücünden geliyordu.

Adı yalnızca kendi sektöründe değil, modern zamanın ruhunda da yankı buluyordu. Dyla, başarıyla özdeşleşmiş bir figürdü. Sadece iş dünyasında değil, yaşamın her katmanında örnek alınan bir sembole dönüşmüştü.

Lüks arabalar, göz alıcı evler, jetler ve parıltılı geceler... Ve ona hayranlık duyan bir erkekler ordusu... Dışarıdan bakıldığında her şey tamdı. Çalıştığı şirketin duvarlarında izleri olan, başarıya yön veren bir yıldızdı o. Yaptığı iş, attığı her adım özenle belgelenmişti. Yaşamı başarıyla ve saygınlıkla örülmüştü.

Dyla bu hayata, onu çok seven ailesiyle birlikte başlamıştı.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Aşklarımız bile devrim kokardı

Hazırdı.

Etek boyunda biten siyah ceketiyile, kendine özgü bir güç ve sadelik taşıyordu. Kırmızı tabanlı siyah topuklular, zarif iş çantası o cazibe taşan görüntüsünü tamamlıyordu. Amber notaları taşıyan parfümünden birkaç damla sıktı. Samimi, tensel, egzotik, zengin, yumuşak ve reçineli rayiha onun için yaratılmıştı sanki. Saçlarını sıkıca topladı ve aynaya son bir kez daha baktı.

Artık çıkabilirdi. Aşağı kattan taze çekilmiş kahve kokusu geliyordu her sabah olduğu gibi. Merdivenlerden emin adımlarla indi.

“Günaydın Dyla Hanım, otlu omletiniz ve kahveniz hazır. Gazetelerinizi de masanıza bıraktım” dedi Türkân Sultan.

“Günaydın Türkân Sultan. Teşekkür ederim ama geç kaldım, hemen çıkmam gerekiyor” dedi Dyla gülümseyerek.

Her ev yuva olmak için ona dokunan bir meleğe ihtiyaç duyardı. İşte Türkân Sultan, Dyla’nın evinin hem kalbi hem evi yuvaya çeviren görünmez meleği idi. Onu annesi yetiştirmişti. Yıllarca ailenin bütün işlerini öğrenmiş, sonra da annesi Türkân Sultan’ı Dyla’ya emanet etmişti. Her detayı bizzat öğretmişti Türkân Sultan’a annesi. Artık o bir çalışan değil, ailenin parçasıydı.

“Ama Dyla Hanım, kahvaltısız güne başlanır mı? Bu aralar iyice zayıfladınız. Biliyorum bir an önce işinizin başında olmak istiyorsunuz ama lütfen kırmayın beni, bir lokma bile olsa yiyin, ne olur” dedi Türkân Sultan.

Dyla yine onu kırmayıp mutfığa yöneldi. Otlı omletten bir parça yedi, tadı enfesti, kahvesinden büyük bir yudum aldı.

“Gönlün olduysa Türkân Sultan, şimdi hemen kaçmam gerekiyor” dedi Dyla.

“İşiniz, gücünüz rast gelsin. Hep dua ediyorum size” diyerek uğurladı Dyla’yı Türkân Sultan.

Böyle uğurlanmak kime iyi gelmezdi ki. İçten ve gönülden. Ne kadar rutin olursa olsun, her sabah tekrarlanan, insana kendini iyi hissettiren bu uğurlanıştan sonra daha keyifle yürüdü Dyla, gözbebeği arabasına doğru.

Arabası onun için bir eşyadan fazlasıydı. Sadece kendi aracı değil, genel olarak otomobiller... Çoğu hemcinsinden farklı olarak en büyük tutkusu buydu Dyla’nın.

Bu tutkunun tarihi epey önceye dayanıyordu. Dyla, henüz küçük bir kız çocuğuyken, babasıyla galeri galeri gezip arabaların özelliklerini ezberlemişti. Kendisi büyürken araba tutkusu da onunla birlikte büyüdü. İlk maaşını kazandığın-

da hiç düşünmeden ilk sevdalısı 911 Porsche'yi almaya niyet etti ve çok geçmeden de bu arzusunu gerçekleştirdi. Garajında onu bekleyen birçok araba olmasına rağmen, "kara sevdam" dediği 911 Porsche Turbo bambaşkaydı. Araba en yakın sırdaşı gibiydi. Sol tarafına yerleştirilmiş kontak bile "Ben kimselere benzemem" diyordu sanki. Bazen bir sevda, gün gelir onu sevene ihanet ederdi ama o zaman bunu bilmiyordu Dyla.

Anahtarı çevirdiğinde çıkan güçlü ve tok motor sesi, "Hâlâ uyuyan varsa artık kalkma vaktidir" dercesine sabahın sessizliğini yara yara geçirdi. O ses, her gün Dyla'nın hayata attığı özgüvenli selamdı.

Dyla'nın babası Orhan Sayman ile can dostu Sinan Er'in kurdukları, zamanında kendilerinden büyük hayallerle şekillendirdikleri şirketin temelleri, öğrenci oldukları Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki yıllarına dayanıyordu. 68 kuşağı gençleri olarak tarihe damga vurmuş bu güzel gönüllüler, inandıklarından bir adım geri atmayan ruhlarını hâlâ yüreklerinde taşıyordu.

"Çocukluğum çilingir sofralarındaki onların hikâyeleriyle geçti" derdi hep Dyla.

"Bizim çocuklar..." diye başladığı babası, iki dubleden sonra gözleri dolar, "sadece adil bir dünya istedik. Sınıf farkının olmadığı, emeğin hakkını alan, kimsenin aç kalmadığı bir düzen için uğraştık" diye devam eder ve sonra gözleri uzaklara daldı.

"Kapitalizme, emperyalizme karşıydık. Ezilen yoksulların sesi olmak istedik."

Yaştlarının birçoğunun ailesinin başına geldiği gibi Dyla'nın babası da zamanında içeriye alınmış, işkence gör-

müştü. Babası tarafından özenle yetiştirilen Dyla'nın ilk kitabı Che'nin hayatı olmuştu.

“Bizim aşklarımız bile devrim kokardı” derdi babası.

Nâzım'ın “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” sözünü, bugün Dyla'nın CEO'su olduğu Paola Yapı'nın girişine yazdırmaları bile sevdiklerini hiç unutamadıklarını gösterirdi. Böyle bir harmanla büyüyen Dyla, tıpkı babası gibi hep işçilerin ve ezilenlerin yanında olmuştu. Kendini asla sol yanı olmadan var hissedememişti.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Koridorlarda yankılanan topuk sesleri, kristal bir sessizliği delen güçlü bir niyetin ifadesiydi

Dyla, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte binaya girdi ve arabasını şirketin ön cephesindeki özel alana park etti. Henüz motorun sıcaklığı soğumadan, güvenliğin başı Veysel Bey yerinden fırlayarak kapıya yöneldi.

“Günaydın Dyla Hanım.”

“Günaydın Veysel Bey, teşekkür ederim, nasılsınız?” dedi ve etrafa zarıfçe göz gezdirerek devasa cam kapıdan içeri adımını attı. Binaya attığı her adım, zamanın akışını yavaşlatan bir melodinin ritmini taşıyordu. Koridorlarda yankılanan topuk sesleri, kristal bir sessizliği delen güçlü bir niyetin ifadesiydi. Dyla yürürken, herkesin başı o sese dönerdi, çünkü bu ses ona aitti. Onun yürüyüşü bile planlıydı; kendinden emin, zarıf, mesafeli. Selam verirken göz teması kurar ama

fazla uzatmazdı, bu yarı açık kapıların gizemini çağrıştıran göz temasından sonra kararlı adımlarla ofisine yönelirdi. Bu geçiş, her sabah binaya yayılan görünmez bir ritüelin, zarif bir büyünün parçasıydı.

“Dyla Hanım geldi.”

Bu cümle, güvenliğin sekreterliğe yaptığı kısa bir bilgilendirme değil, günün ritüelini başlatan tılsımlı bir uyarı anlamını taşırdı. O an itibariyle ofisteki herkes bir parça toparlanır, kahve fincanları yenilenir, odadaki hava bir nebze daha berraklaşırdı. Dyla’nın odasına çıkışı tam zamanlamayla hesaplanırdı. Kahvesi tam da varış anında, ideal sıcaklıkta servis edilirdi.

Dyla, asansöre bindiğinde camla kaplı duvarlardan şehrin griliğine bir anlığına göz attı. Kendi elleriyle tasarladığı bu asansörde yükselirken, İstanbul hâlâ uykulu bir sisin içinde kayıptı. Oysa onun zihni çoktan uyanmıştı. Günün stratejisini kurguluyor, detayları zihninde tek tek yerli yerine oturtuyordu.

O asansör, bir geçişten fazlasıydı... Dünyevi olandan zihinsel netliğe açılan görünmez bir eşik. Asansör sessizce açıldığında, Dyla’nın bulunduğu katın dinginliği hemen hissedildi. Bu kat, şehrin kalabalığından soyutlanmış, bir zihinsel mabetti. Kapıda bekleyen asistanı Efsun, tableti kucağında zarafetle yanına yaklaştı.

“Günaydın Dyla Hanım. Saat 09.00’da yatırımcılarla toplantınız var. Sunum dosyası hazır, kahveniz de masanızda.”

Dyla ona gözlerinde belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdi.

“Harikasınız Efsun Hanım. Lütfen toplantı başlayana dek içeriye kimseyi kabul etmeyin.”

Efsun ikiletmeden kısa bir baş selamından sonra kapıyı sessizce kapatıp çarçabuk odadan kayboldu. Dyla kahvesinden bir yudum aldı, camlardan yansıyan ışığa doğru derin bir nefes verdi. Sonra koltuğuna yaslanarak birazdan gireceği stratejik savaşın sessizliğini dinlemeye koyuldu. Dosyayı açtı. Kelimeler şimdi sadece bilginin değil, bir sezginin, bir öngörünün haritasıydı.

Dyla, odasında kahvesinden son bir yudum daha aldı. Ceketini düzeltti. Yakasındaki inci broşu parmaklarıyla yokladı. Az sonra gireceği toplantı, onun için sadece bir iş toplantısı değil, bir karakter sınavıydı. Kapı açıldı. Odadaki zaman sanki yavaşladı.

Dyla, toplantı salonuna girdiğinde saat 09.15'i gösteriyordu. Camla çevrili, yüksek tavanlı toplantı odasına sabah güneşi perde perde düşüyordu. Masanın üzerindeki belgeler bu ışığın altında kutsal bir metne dönüşmüş gibiydi. Üç adam, takım elbiseleriyle masanın etrafında oturmuş, sessizce belgeleri inceliyordu.

Boğaz'dan gelen ışık, Dyla'nın yakasındaki inci broşa vurdu, odanın enerjisi değişti. Topuk sesleri tok, net ve kendinden emindi. Ses bir senfoniye giriş notaları gibi odada yükseldi. Şimdi sadece bir toplantı yapmıyordu, o sahneye çıkıyordu, tüm yaşam felsefesinin temsil bulduğu bir sahneye.

"Hepinize günaydın. Biraz geç kaldım, kusura bakmayın" dedi Dyla.

Oysa bu onun taktiklerinin sadece bir parçasıydı. Yüksek tavanlı, soğuk toplantı salonuna adım atan herkes, kendini farkında olmadan kolektif bir etki alanına girmiş gibi hisse-derdi.

Dyla'nın stratejisi yalnızca sözcüklerinde değil, sessizliğinde, duruşunda ve hazırlığında gizliydi. Bu oda, onun sa-
vaş meydanıydı ve burada her detay kusursuz olmalıydı.

Sandalyesine hemen oturmadı. Tüm konukların ellerini sıkıp, gözlerinin içine bakarak, zihninde bir analiz tablosuna veri toplar gibi tek tek, onlara baktıktan sonra "Hoş geldiniz" dedi.

Bu, onun en etkili hazırlık aşamalarının yalnızca bir parçasıydı. Dyla'nın asıl silahı psikolojik analiz yeteneğinde gizliydi. Dişiliğin sezgisel yanını erkekler dünyasında sonuna kadar kullanırdı. Bu onun varoluşundan, atalarından gelen gücüydü. Kim tedirgin, kim özgüvenli, kim oyun kurucu hepsini saniyeler içinde zihninde konumlandırırdı. Koku, ışık, temas, zamanlama... Her şeyin kontrolü zihnindeydi. Ve hiçbir detay tesadüf değildi.

Usulca yerine geçip tabletini açtı. "Başlayabiliriz" dedi, sakın ama tartışmaya yer bırakmayan bir tonla. Bu komutla, salondaki hava birdenbire hakemin düdüğüyle netleşen an gibi belirginleşti.

Masadaki simalardan biri, yatırım dünyasının kurnaz isimlerinden Erdal Bey'di. Erdal Bey, hafifçe öne eğilip, kelimelerini tartarak konuştu:

"Dyla Hanım, son yatırım dalgası bizi İtalya'da fon arayışına yöneltti. Ancak Londra tarafı, bazı çekinceler öne sürüyor."

Dyla, başını yavaşça çevirerek onunla göz teması kurdu. "Ne gibi çekinceler?" dedi, sesi nazik ama karşıdakinin zihnini okuyan bir tonda çıkıyordu.

"Risk faktörleri, bölgesel dalgalanmalar, lider bağımlılığı" dedi Erdal Bey. Sözcükleri bir sis gibi havada asılı kaldı, fakat Dyla'nın dudaklarındaki belirsiz tebessüm, o sisi dağıtmaya hazırdı. Dyla, başını zarifçe sallayarak gülümsedi.

“Erdal Bey, bu masa, o yatırımcılardan daha fazla risk gördü.”

Sessizlik, bir kılıç gibi masaya indi. “Bölgesel krizleri biz yaşadık. Küresel dalgaları biz atlattık.”

Dyla’nın sesi odaya yankı gibi yayılıyordu. “Ve lider bağımlılığı? Bizim şirketimizin varoluş mantığına taban tabana zıt bir anlayış bu. Bizde çalışan herkes, buranın sahibi ve gerektiğinde fikrini söyleme özgürlüğüne sahip bir yol dostudur.”

Salonda derin bir sessizlik vardı. Herkes bu sözleri içine çekiyor, tartıyor, ama en çok da kendisini gözden geçiriyordu. “Bize verilmiş olduğunu sandığınız güvenin kaynağı, yaptığımız PR çalışmasından kaynaklanmıyor. Burada, bu masada sizinle beraber gece gündüz demeden çalışan insanların samimiyetinden geliyor.”

Birkaç saniyelik sessizlik ve duraksama odaya yayıldı. Ardından Dyla devam etti:

“Evet, biz, kocaman bir aile olan bir markayız. Ekmek kapımıza böyle bakarız. Bizim bakış açımız sizin yabancı firmalarınızın mantığına biraz karışık gelebilir. Biz, sadece kârla değil, kalple çalışırız.”

Masadakiler yeniden sessizliğe gömüldü. Söylenecek söz kalmamıştı. Erdal Bey dosyayı kapattı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. O an, bir kadının zekâsının bir şirketin kaderini nasıl şekillendirebileceğini bir kez daha anladı.

Dyla, elinde, dedesinden yadigâr kalemmini usulca masaya bıraktı. Kalem, onun için yalnızca bir yazı aracı değil, bir mirasın sesi, bir soyun onuruydu.

“Bu anlaşma yapılacak. Ama onların kurallarıyla değil... Bizim vizyonumuzla, bizim çizdiğimiz yol üzerinden.”

Sözlerini kararlılıkla vurguladı. Gözleri masadakileri tek tek taradı.

“Yatırıma güven veren şey sadece güç değildir; asıl olan istikrar, tutarlılık ve dik duruştur. Biz bunu yıllardır gösterdik, bugün de göstereceğiz. Bu masada bize hiç kimse kendi şartlarını dayatamaz.”

Sözleri odayı bir bıçak gibi dilimlere ayırmaya devam ediyordu. Hava ağırlaştı, sessizlik bir anda derin bir otoriteye dönüştü. Dyla dimdik duruyordu. Kendinden son derece emin. Ne sesi titriyordu ne herkesin zihnini okuyan bakışlarını kaçırıyordu.

Oda sessizleşmiş, atmosfer gerilmişti. Karşısındakiler, Dyla’nın liderliğine daha önce defalarca tanıklık ettikleri gibi, bugün de bir kez daha hayranlıkla şahit oldu. Sadece zekâsıyla değil, sözlerinin sarsılmaz ritmiyle de mekâna hükmediyordu. Toplantı bittiğinde herkes ayağa kalktı.

Dyla, başını hafifçe öne eğerek, toplantıya katılanları selamladıktan sonra odadan ayrıldı. Kendini zorlu bir boks maçından çıkmışçasına yorgun hissediyordu. Derin bir nefes aldı, dış görünüşündeki vakara rağmen iç dünyasında fırtınalar kopuyordu. Nefesini ayarlamaya, içindeki sesi susturmaya çalıştı. Ofisine yöneldi. Yalnız kalmak, biraz dinlenmek istiyordu. Efsun ofis kapısının önünde onu bekliyordu.

“Efsun Hanım, bir saat boyunca kimseyle görüşmek istemiyorum, lütfen” dedi.

“Tabii ki Dyla Hanım” diye cevap verdi Efsun.

Kendisini odasına attığında, klasik müzikle dolu çalma listesini açtı. Tınlar odanın duvarlarına çarparken, Dyla derin bir nefes aldı. Zihni hâlâ savaş meydanında dolaşıyordu.

Zorlu kararlar, yüksek riskler... Bu büyük bir yatırım, bir satranç hamlesiydi. Kazanmak için cesaret, kaybetmek için direnç gerekiyordu. Kendi kendine mırıldandı.

“Ciddi bir kumardı bu. Ama hayat da öyle değil mi? Ya yaşarız ya ölürüz...” Gözlerini kapadı. Ruhunun çatlaklarından sızan düşünceleri, müziğin ellerine teslim etti. Dinlenmeliydi. Yarın yeni bir gün, yeni bir meydan okuma vaktiydi...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kâinat, onun teninden
geçip kalbine yerleşti.
Ve o an, her şey sustu.
Bir his doğdu içinden;
adı olmayan, zamansız,
sınır tanımaz bir his...
Çocukluk kadar saf,
aşk kadar yakıcı,
hakikat kadar güçlüydü.
Ellerinin titremesi
korkudan değil,
ruhunun uyanışındandı.
Bir ses fısıldadı derinlerden:
"Direnme artık.
Sen, hatırlamaya geldin."

Dyla, modern dünyanın
parıltısında kaybolmuş,
kendine yabancı bir kadın...
Lüks, alkışlar, maskeler...
Hepsi bir yanılsama.
İçinde kapanmayan bir yara,
unutulmuş bir kalp atışı saklı.
Ve gün gelir, o ses yeniden fısıldar,
yıllardır susturduğu tarafını
çağırır Dyla'nın...
Tam o anda, bir kapı aralanır;
iki dünyanın sınırında, gerçek ile
görünmeyenin kesiştiği çizgide:
Velenor.
Aşkın adaletle, kalbin hakikatle
buluştuğu bir geçit...
Zamanın durduğu, maskelerin
düştüğü, kalbin fısıltılarının
yankılandığı bir diyar...
Orada para yok, unvan yok,
kimlik yok.
Sadece bir kadının kendi
gerçeğiyle yüzleşmesi var.
Ve o yüzleşmede bazen insan
bir başkasını ararken...
Kendi ışığına kavuşur.

Velenor; aşkı anlatan değil,
yaşatan bir roman.
Okuduğunuzda, kalbin
derinliklerinde yankılanacak
bir soru bırakacak:
"Ben, kendi Velenor'uma
varmaya hazır mıyım?"

